

C. O. Pedersen.]

man overlader det til Amterne selv at afgøre, hvorvidt de vil bruge den nye Ordning eller ej.

Anden Næstformand (Parkov): Det ærede Medlem Hr. J. P. Nielsen har Ordet for en kort Bemærkning.

J. P. Nielsen: Efter hvad det ærede Medlem Hr. C. O. Pedersen nu sagde, forekommer der mig slet ingen Grund at være til at opretholde en Særlovgivning paa dette Omraade i Sønderjylland. Naar Ejendomsbesidderne dernede betaler akkurat det sammet som Ejendomsbesidderne i den øvrige Del af Landet, kan vi ganske roligt stryge den Særbestemmelse, Loven nu indeholder, og med Hensyn til hvilken det var Forudsætningen, den Gang vi gennemførte Kommunalloven i Sønderjylland, at den skulde ophøre, naar Byerne var udskilt fra Amtskommunerne. Denne Særbestemmelse kan vi saa ganske roligt stryge, og jeg forstaa da ikke, hvorfor Ejendomsbesidderne, naar der er saa stor Tilfredshed, saa krampagtigt holder fast ved denne Særordning i Sønderjylland.

Anden Næstformand (Parkov): Det ærede Medlem Hr. C. O. Pedersen har Ordet for en kort Bemærkning.

C. O. Pedersen: Jeg vil gerne sige til det ærede Medlem Hr. J. P. Nielsen, at naar vi nu endelig en Gang har en Ordning nede hos os, der er langt at foretrække for den, man har heroppe for Øjeblikket, ogsaa langt at foretrække for den, man kan faa efter det foreliggende Forslag, saa begriber jeg oprigtig talt ikke, hvorfor vi saa skulde gaa over til en anden Ordning. Dernæst maa jeg maaske gøre det ærede Medlem opmærksom paa, at Fordelen ved den Ordning, vi har nede hos os, ligger i, at den er meget simplere, meget lettere og mere ligetil, at man sparer denne ekstra Opkrævning og det store Arbejde, der er forbundet dermed. Derfor vilde jeg oprigtig talt ønske, man kunde enes om at gennemføre den Ordning eller noget i den Retning for det hele Land, medens det ærede Medlem tværtimod vil have, at vi skal ind under en Ordning, som i Virkeligheden er daarligere end den, vi har.

Naar jeg har hævdet, at man hos os er tilfreds med Ordningen, hænger det ikke sammen med, hvor meget eller hvor lidt man betaler, for det er, som jeg siger, ens, men hænger sammen med, at man nu en

Gang ikke skal forandre paa det, man har. Er der et Omraade, hvor selv Socialdemokrater er meget konservative, er det med Hensyn til den Ordning, efter hvilken de betaler deres Skat. I den Henseende er den menneskelige Natur ganske ens, hvad enten den findes hos en Socialdemokrat eller hos en Konservativ, eller hvad der kan ligge derimellem.

Anden Næstformand (Parkov): Det ærede Medlem Hr. J. P. Nielsen har Ordet for en kort Bemærkning.

J. P. Nielsen: Vi fik altsaa nu at vide af det ærede Medlem, at Ordningen i Sønderjylland var langt at foretrække af Hensyn til Opkrævningen. Der ligger jo sikkert noget andet bagved; men det, vi efter min Mening skal holde fast paa, er, at det var Sønderjyderne, der gik ind under Danmark, det var ikke Danmark, der gik ind under Sønderjylland; og de Love, vi havde her i Danmark, de være saa gode eller daarlige, maatte Sønderjyderne tage imod, naar de stemte sig hjem til Danmark. Det er det, vi skal holde fast paa.

Indenrigsministeren (Kragh): Jeg maa sige til det ærede Medlem Hr. J. P. Nielsen, at til denne Betragtning mærkede jeg ikke det allerfjerneste hos det ærede Medlem, da vi havde denne Sag til Behandling her forrige Gang og Behandlingen resulterede i Nedsættelse af de Kommissioner for de forskellige sønderjydske Amter, som fik til Opgave at overveje de fremtidige Beskatningsformer til Amterne i de sønderjydske Landsdele. Da mærkede jeg ikke til, at det ærede Medlem var af den Opfattelse, at man uden videre skulde slette den hidtidige sønderjydske Ordning for at indføre den kongerigske.

Jeg har imidlertid bedt om Ordet for at sige til det ærede Medlem Hr. Fisker, at det Aar, jeg i denne Forbindelse holder mig til, er det sidste Aar, for hvilket jeg har de autentiske Tal, nemlig Aaret 1925—26, og efter disse Tal bliver Forholdet dette, at medens der nu er Adgang til at ligne $\frac{1}{3}$ af Amtsrepartitionsfondens Behov paa Sognekommunerne, vil der efter Forslaget blive Adgang til at ligne Halvdelen. Forholdet er nemlig det, at Medicinalvæsenet i 1925—26 krævede ca. 11 Mill. Kr., men heri er indbefattet Forrentning og Afdrag af de Kapitaler, som indestaari Sygehusene, og da dette maa regnes til ca. 1 Kr. 20 Ø. pr. Sygedag, og Sygedagenes Antal er ca. 3 Millioner, bliver det noget